

Az ipari unionizmus Amerikában.

Az amerikai munkásmozgalom, amelyről hosszú ideig az a hír volt elterjedve, hogy százszor megpróbál kiegyezkedni, míg egyszer sztrájkba lép, újabb időben jelentős változáson ment keresztül.

A tőke és munka testvériségét valló szakszervezetek helyét az osztályharc alapján álló forradalmi ipari szervezetek foglalták el. Ebben a változásban nagy szerepet játszik a munkásságnak az a része, amely az Industrial Workers of the World nevű szervezetekbe tömörült.

Az Industrial Workers of the World alapelve a következő: A vagyon gyors felhalmozódása és az iparok igazgatásának mind kevesebb kézbe való összpontosulása képtelenné teszi a szakszervezeteket arra, hogy felvegyék a küzdelmet a munkáltató osztály egyre növekvő hatalmával szemben, mert a szakmai szervezkedés mellett lehetséges az, hogy a munkásság egyik csoportját az ugyanazon iparban dolgozó munkások másik csoportja ellen uszítsák s ezáltal egymást verjék le bérharc esetén.

Ez állapotokat megváltoztatni csak oly szervezetekkel lehet, melynek minden egy iparban dolgozó – vagy ha kell, valamennyi – tagja beszüntesse a munkát bármikor, ha annak valamely osztályában sztrájk vagy kizárás van. E maradi jelszó helyett: tisztességes napibért”, ezt a forradalmi jelszót írjuk zászlónkra: „le a bérrendszerrel!” Az ipari szervezkedés által az új társadalom kultúráját is építjük a régi társadalmon belül.

Az alapelvük sok hasonlóságot mutat az európai munkásmozgalom ama részével, mely forradalmi szindikalizmus néven ismeretes. Egy főelvben azonban különbözik ettől s ez az ipari unionizmus eszméje, amely speciálisan az Egyesült-Államok fejlett termelése rendjének terméke.

Amerikában ugyanis a kapitalizmus a legtisztábban alakulhatott ki, hiszen ott azt nem előzte meg egy feudális gazdasági és társadalmi rend, melynek megmaradt csökevényei zavarólag hatottak volna a tőkés termelési és társadalmi rend kialakulására. S ezért az amerikai kapitalizmus van ma a fejlettség legmagasabb fokán. A szabad verseny anarchisztikus korát felváltó kartell-rendszer itt jutott el legelőbb a legmagasabb formájához: a tröszt-rendszerhez. És Amerikának egész termelése rövid idő alatt teljesen a különböző trösztök kezébe jutott.

Az ipari munkásság szervezetei pedig azon veték észre magukat, hogy a kapitalizmus ezen új formájával szemben úgy szakmai szervezeteik, mint békés harcmodoruk meddő. Hogy ez felismerés tartalommal bír, azt kénytelen belátni még a szindikalizmustól távol eső ember is, mint Varga Jenő, aki felismeri, hogy „ . . . bárhol kezdjen is a munkásság bérmozgalmat a tröszt hatalmi körében, mindig egy és ugyanazon nagyhatalommal találja szemben magát. Bármennyi anyagi eszközt halmoz is föl a szakszervezet, a trösztöt kiböjtölni nem tudja, mint régente a szegény izolált munkáltatókat. Bármily hosszú ideig tartson is a harc, nincs semmi remény arra, hogy a munkáltatók közt „sztrájktörő” akadjon, mert hisz egyetlen egy munkáltatóval áll szemben az egész munkásság”.

Tehát szükségszerű, hogy új, a koncentrált termelési rendszernek megfelelő szervezeti formák alakuljanak; de megváltozik a harcmodor is, mert a békés, kivárási taktika a munkásság részéről ártalmatlan, sőt visszafelé sülő fegyver lett.

Ezt az új harcmodot ugyancsak Varga Jenő he-

lyesen látja meg: „Gyakran alkalmazott eszköz a bérharc átvitele olyan területre, ahol a munka beszüntetése az egész polgári társadalom létét fenyegeti, ilyenek a vasutasok, postások, világítási munkások stb. sztrájkjai és az általános sztrájk. Nagy szerep vár a trösztök elleni harcban a már most is sikerrel alkalmazott harci eszközre: a szabotásra; oly üzemekben, ahol drága és nehezen pótolható gépekkel dolgoznak, a szabotástól való félelem igen hathatós harci eszköz”.

Az Industrial Workers of the World alapelvéül vallja az új harcmódot: az ipari uniót és a forradalmi sztrájkot.

Az I. W. W. mostanában tartotta nyolcadik évi kongresszusát. Jelenleg három ipari szervezetük van, – ipari szervezet 10.000 tagnál kisebb létszámmal nem alakulhat – és még 262 helyi szervezet tartozik hozzájuk. A múlt évi kongresszus óta egy ipari szervezet és 236 helyi szervezet alakult; feloszlott 99 szervezet. Ez éven a szervezetek bevétele 100%-kal gyarapodott.

Mint látjuk, e mozgalom gyors fejlődésben van, mégsem szabad azonban erejük mértékéül e számokat néznünk. Tudnunk kell ugyanis, hogy ez a mozgalom hallatlan támadásban részesül úgy az uralkodó osztályok, mint a konzervatívabb munkásszervezetek: főleg a hatalmas American Federation of Labour részéről. Minden elképzelhető eszközzel, börtönnel, a katonaság fegyvereivel, gyűlés betiltással igyekszik elnyomni ezt a mozgalmat az uralkodó osztály; kétségbeesett igyekezete csak azt bizonyítja, hogy az I. W. W. csakugyan életveszélyt jelent rájuk nézve, amint ezt R. W. Babson, a híres polgári közgazdász is elismeri egy röpiratában, melyben az I. W. W.-ben rejlő veszélyre figyelmezteti a kapitalistákat.

Olyan üldözésnek, amelyben az I. W. W. részeseül, a munkásság nem teszi ki magát azzal, hogy állandóan e szervezet kötelékébe lép.

Ellenben növekvő erejüket és elveik térfoglalását jelenti az, hogy a sztrájkoknál mindig az Industrial Workers of the World az irányító s a harci eszközök forradalmisága is az ő hatásukat mutatja.

A szindikalizmusról vagy az ipari unionizmusról vélekedhetünk bárhogy, de el kell ismernünk, hogy a kapitalizmus Amerikában már kialakult legmagasabb fejlettségi foka ellen a régi formák, a régi harci eszközök elavultak és hogy a szindikalista taktika mindjobban tért foglal Amerika és Nyugat-Európa bérharcában.

Halász Miklós.